

VI KEELAND

OYUNCU

Çeviren

Tuba Özkat

*Jake için.
(Sadece... okuma, tamam mı?)*

1

Delilah

Patronum birinci kalite bir pislikti.

Pazartesi öğleden sonraları yaptığımız zorunlu toplantılar, *Üçüncü* Charles Ulysses Macy'nin spor programlarındaki çoğunluğu oluşturan erkeklere son zaferini anlattığı üç saatten oluşuyordu. O anlatıp dururken, erkek atalarından birinin adının baş harflerinin işlendiği yastık kılıfları yaptırıp yaptırmadığını merak ederek pencereden dışarı boş boş baktım. Macy erkeklerinin nesilden nesle geçmesi için uygun gördükleri baş harflerine bakın ve parlak kırmızı yastıkların misafir odasına ne kadar çok şey katacağını bir hayal edin – CUM*.

Sırıtarak ayağa kalktım.

“Bayan Maddox?” Bay CUM konferans masasının başından seslendi. Masa yirmi kişilikti ve üçer sıra fazladan sandalye vardı. Altmış çift göz benden tarafa döndü.

“Evet, Bay Macy?”

“Söyleyecek bir şeyiniz mi vardı?”

* (İng.) Meni –çn

“Hayır. Aslında sessizce çıkmayı umuyordum. Bu akşam bir maç var ve üstümü değiştirmem gerekiyor.”

“Pekâlâ, devam edin. Ekip toplantısı gibi küçük bir şeyin sizi süslenmekten alıkoymasına izin vermeyin.”

Şerefsiz.

Ben kapıya doğru giderken birkaç kişi pis pis güldü ama gerçekten umursamadım. Zaten çoğu kıskanıyordu. Bu akşam onlar bir elleri bira şişesinde diğer elleri kemerlerinin içinde, maçı televizyondan izlerken, ben New York Steel’in Kovboylar’la yaptıkları maçın canlı haberini yapacaktım.

World Media Yayıncılık’ın futbol muhabiri olarak yeni pozisyonum için otuzdan fazla muhabirle görüşülmüştü. Fakat bu akşam maçın ardından oyuncularla konuşacak kişi bendim, onlar değil. Bu da beni su sebili başında yapılan meşhur sohbetlerde çok popüler yapmıyordu. Bulduğum yere gelmek için son birkaç yılda haftada seksen saat çalışmış olsam da, otuz saat çalışan erkekler başarıyı sihirli vajinama bağlamakta gecikmeyen ilk kişilerdi. *Bok yesinler.*

Doğruca kıyafet odasına gitmek yerine ofisime uğradım. Indie peşimden gelmek için hiç vakit kaybetmedi. Ayak bileklerini salladı ve topuklu ayakkabılarını havaya attıktan sonra konuk sandalyelerinden birinin koluna tüneyip çıplak ayaklarını mindere koydu.

“Şu işine yarayabilir diye düşündüm.” Gözleriyle darmadağınık masamın ortasında duran İrlanda Baharı sabununu işaret etti.

“Kokuyor muyum?”

“Maçtan sonra gireceğin soyunma odası için. Paslanmışsındır artık. Şu küçük ‘Ay, sabunumu düşürdüm,’ numarası işine yarar diye düşündüm.”

“Bay CUM’dan betersin.” Sohbet ederken araştırma dosyalarını deri evrak çantama koydum. Her istatistiği ezberle biliyordum ama yine de trende giderken hepsini gözden geçirmeyi planlıyordum. “Sabun falan istemem. Arınmak için bir ayım daha var.”

“Arınmalar kolonlar içindir, vajinalar için değil.”

“Sadece beş ay oldu ama ruha iyi geliyor.”

Indie pis pis güldü. “Duracell’e de iyi geliyordur.”

“Sen de denemelisin. Altı ay randevuya çıkmamak harika bir detoks.”

“Ben içecek detokslarından memnunum, teşekkürler.” Indie çantasını açıp parlak pembe bir oje çıkardı. Ofisinin orta yerinde, zaten parlak pembe ojeli olan ayak tırnaklarını boyamaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

Durdu ve sanki salakmışım gibi yüzüme baktı. “Tırnaklarıma oje sürüyorum. İlk katı bu sabah attım ama bu rengin kesinlikle ikinci kata ihtiyacı var. Tek kat ojeymiş, yersen.”

“Tırnaklarını benim ofisimde boyamak zorunda mısınız?”

“Benim ofisimi kokutur.”

“Ama benimkini kokutmanda sorun yok, öyle mi?”

“Zaten her zaman her haltı kokluyorsun. Kitaplar, yemek... Birkaç hafta önce tenis oynarken yeni tenis topunu kokladığımı görmedim sanma.”

“O farklı. Onları koklamak benim *seçimim*.” İki gün önce L’Oreal’den kokulu oje siparişi verdiğimi itiraf etme zamanı değildi. Neden birisi kokulu ojeyi daha önce icat etmemiştii ki?

“Hem zaten gidiyorsun.” Omzunu silkti. “Terli, yarı çıplak adamlarla röportaj yapmaya gideceksin. Pazarlama yerine muhabirliğe yönelmeliydim.”

“Ama sen insanlara saçma sapan şeyleri satma konusunda çok iyisin.”

“Haklısın. Öyleyim.” İç geçirdi. “Hey... Easton bugün dönüyor.”

“Biliyorum. Düşünüleden iki hafta erken.”

“Lakabının Subway* olduğunu biliyor muydun?”

Gözlerimi kıstım. “Basında ona kimse Subway demiyor.”

“Ah. Basının verdiği bir lakap değil.”

Şüpheliydim ama attığı yemi yine de yedim. “O zaman kim ona Subway diyor?”

* (İng.) Metro -çn

“Kadınlar.” Indie kaşlarını oynattı. Parlak kırmızı ruju ateş rengi saçlarından bir ton daha açıktı. Bu tarz ona kesinlikle yakışıyordu, gerçi açık beyaz teninde renkli dudakları dışında bir yere odaklanmak zordu.

“Brooklyn’den gelme olduğu ve kadınlara ulaşmak için metroya bindiği için mi?”

“Hayır ama fena bir tahmin değil.”

“Aydınlat beni.” Deri çantamı omzuma attım. “Giysi odasına uğrayıp yola koyulmam lazım.”

“Tahmin ettirmek çok daha eğlenceli.”

Ofisimden çıktım ve Indie asansöre peşimden geldi, tırnaklarındaki ojeyi bozmamak için topuklarında yürüyordu. “Bütün gün binebildiği için mi?”

“Hayır. Ama bahse varım binebiliyordur. Yaptığı son gol dansını gördün mü? Adam o dar kalçalarını profesyonel bir striptizci gibi kıvrabiliyor.”

Asansör geldi ve Indie de ardımdan içeri girdi. Giysi odasına gitmek için ikiye bastım. “Kadın trafiği sabah toplu taşınması kadar kalabalık olduğu için mi?”

“Bu berbattı.”

“Giyinmeme yardım edip stadyuma kadar beni takip etmeyeceksen zaten oyunumuz bitmek üzere.”

Asansör üç kat aşağıda durdu. Indie kapıları açık tuttu, ben giysi odasına doğru giden uzun koridordan aşağı yürürken arkamdan bağırdı. “Karıştırdın. Toplu taşıma aracından bahsetmiyordum, sandviç markası olanı diyordum. Bilirsin... *otuz santimlik leziz bir kahraman* alabileceğin yer.”

Başımı iki yana sallayarak arkamı dönmeden bağırdım. “Hoşça kal, Indie.”

“Kırmızı giy, sana en yakışan renk. Ayrıca sıkı bir kemer. Belinin inceliğini ve kalçalarının kıvrımını gösteren bir şeyler. Geçen yılın Super Bowl kahramanının fazladan çabanı takdir edeceğinden eminim!”

New York Steel ile ilgili ikinci haberimdi ama ilk defa soyunma odasıydım. Bir düzine daha muhabirle birlikte dışarıda bekledim ve onlar gibi umursamaz görünmeye çalıştım. Büyük mavi kapılarda ağır göçükler vardı, herhalde oyuncuların öfkelerinin kurbanıydı. Devasa kapıya çeşitli şampiyonluklar çerçevelenmişti, geçen yılki Super Bowl şampiyonluğunun plaketi takım logosunun altında gururla sergileniyordu.

Birkaç dakikanın ardından güvenlik görevlisi kapıyı açıp herkesi içeri doğru yönlendirdi. Muhabirlerden bazıları geçerken kartlarını kaldırıp gösterdi, diğerlerinin belli ki kendilerini tanıtmaya ihtiyacı yoktu. Üniformasının üzerindeki yıpranmış isim etiketinde Henry yazan adam onları adlarıyla selamladı. Birkaç muhabir ona kızının ne durumda olduğunu sordu. Belli ki Larissa geçenlerde basketbol oynarken kolunu kırmıştı. Bu, birbirine sıkıca kenetlenmiş bir gruptu.

İçeri girmek için deliriyordum ama kesinlikle acelem de yoktu. Kalabalık hızla azaldı, koridorda sadece dördümüz kaldık. Derin bir nefes aldım ve kapıya doğru yürüyüp korktuğumu çaktırmamaya çalıştım. Gülümseyerek kartımı kaldırıp onunkini işaret ettim. *Henry Inez*. "Hi."

"Selam." Başını salladı.

"Adının baş harfleri. Hi."

Korktuğumu çaktırmama konusunda harika iş çıkardım gerçekten. Gergin olunca zırzalama gibi bir huyum vardı.

Hi başını eğip bana baktı, alnını kırıştırdı. Sonra kartımı alıp göğsüne vurarak okuma gözlüğünü arıyormuş gibi bakındı, ardından iç geçirip kartımı okumak için uzak bir mesafeden tuttu. "Göbek adın var mı, Delilah Maddox?"

"Anne."

Sırıttı. "Dam."

Bu aptalca konuşma beni sakinleştirdi ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

* (İng.) Selam -çn

Kartımı geri verdi. "Sen Tom'un kızısın, değil mi?"

Başımınla onayladım.

"Otuz yıldır burada çalışıyorum. Artık onun gibiler kalmadı. Bu odaya giren gelmiş geçmiş en iyi sporculardan biriydi. Egosu yoktu. Gerçek bir centilmendi. Kaybın için üzgünüm. Tüm spor camiası için bir kayıptı."

"Teşekkür ederim."

Soyunma odasını işaret etti. "Bu oğlanlar var ya? Safi ego. Gözünü korkutmalarına izin verme. Tamam mı, Dam?"

Bir baş hareketi ve umutlu bir gülümsemeye ondan kimliği-mi geri aldım. "Vermem."

İçeri girdiğim anda fark ettiğim ilk şey boyutlarıydı. Soyunma odalarının geniş olduğunu bilecek kadar fotoğraf görmüştüm ama içinde olup hepsini sindirmek, devasa genişliğini görmek bir anlık hayranlığa kapılmama sebep oldu. Geniş dolaplarla çevriliydi, merkezi çoğunlukla açıktı ve oturmak için birkaç alan vardı. Her oturma alanında dört geniş, deri koltuk ve aralarında da bir cam sehpa vardı. Her şey fazlasıyla yeni ve düzenliydi. Her soyunma dolabının üzerindeki ışıklandırma isimleri gösteriyordu ve oyuncular her yerde muhabirlerle çene çalıyorlardı. Ortam rahat ve keyifliydi, sebebi büyük ihtimalle maçın sonundaki skordu. Steel yirmi sekize sıfır kazanmıştı. Kimse beni fark etmemiş gibiydi – odanın ortasında duran tek kadını. Ya da fark ettiyseler bile hiç de umurlarındaymış gibi görünmüyordu. Kasılan omuzlarım biraz olsun gevşedi.

Çoktan içeri girmiş olan kameramanım Nick'i buldum ve Steel'in vurucusunun meşgul olmadığını görünce birkaç soru sormak için ona doğru yürüdüm. Hâlâ forması üstündeydi ama konuşurken koruyucu pedlerinin kalanını çıkardı. Beni rahatlatan kolay bir ilk röportaj oldu ve konuşmamız bana özgüven verdi.

Kamera kapanınca, "Zaman ayırdığın için teşekkürler, Aaron," dedim.

"Her zaman. Ayrıca rica ederim. Frank Munnard'ın yerine geldin, değil mi?"

“Evet.”

“Herif korkunçtu. Emekli olmasına memnun oldum. Adlarımız tam kafamızın üzerinde yazmasına rağmen çoğumuzun ismini yanlış söylüyordu.” Çenesiyle soyunma dolabının üzerindeki büyük harfleri işaret etti. “Oğlumun futbol takımına koçluk yapmamla ilgili son sorun için de ayrıca teşekkür ederim. Yayında onun adından bahsetme fırsatım olduğu için çok heyecanlanacak.”

Gülümsedim, küçük bir kızken babamın yayında benden bahsettiği zamanı hatırladım. Kendimi ünlü biri gibi hissetmemi sağlamıştı. Bunu hiç düşünmemiştim ama o hatıralarım sayesinde hep bitirmeden önce kişisel bir soru soruyor olabilirdim. Babamı haftalar boyu izlerken istatistik konuşmaları hızla eskirdi. Fakat bir oyuncunun kişisel hayatıyla ilgili ufak detaylar hep dikkatimi çekerdi. Bu onları daha az becerikli sporcu, daha çok gerçek insan gibi gösterirdi.

Odayı tarayarak devam ettim. Bir bölgede büyük bir yığılma vardı, muhabirler öyle yoğun bir şekilde toplanmıştı ki oyuncuyu bile göremedim. Fakat dolabın üstündeki isme bakmadan bile kimi beklediklerini biliyordum.

Brody Easton.

Adamın gittiği her yerde medya peşindeydi, bunun en büyük sebebi de çoğunlukla onlara epey haber malzemesi veren kendini beğenmiş bir şovmen olmasıydı. Kameranın, fotoğraflarda çevresini saran kadınlar gibi yakışıklı yüzünü ve vücudunu seviyor olmasının da yararı vardı.

Birkaç oyuncuyla daha konuştum, soyunmanın farklı aşamasında olanları atlıyordum. Etrafta göz kırpan fazlasıyla ten vardı ama büyük çoğunluğu çıplak göğüs ve popoydu. Adamların neredeyse hepsi soyunurken dolaplarına doğru dönüyordu. Gözlerim bir ya da iki saniyeliğine Darryl Smith’in sıkı kıcıyla ziyafet çekmiş olabilirdi –*vay anasını, ne kaslı kıçtı o be*– ama çabucak kendini engelledim. Profesyonel gibi davranmam gerekiyordu, özellikle de oyuncuların da aynısını yapmasını bekliyorsam.

Easton'ı çevreleyen kalabalık en sonunda azaldığında o tarafa doğru gittim. Beline bir havlu dolamıştı ve üstünde bir şey yoktu. *Hasiktir*. Belki de bu arınma işi pek akıllıca değildi. Bu sanki günlerdir hiçbir şey yememişken süpermarkete gitmek gibiydi. Sporculara olan zayıflığım düşünülünce bu süpermarkette en sevdiğim yiyecekler vardı diyebiliriz. *Aklımı başıma toplamam lazım*.

Önümdeki kameraman kayda geçmek için ışığını kaldırıp doğru pozisyona getirdi, dikkatimi Brody'nin titanlarinkine benzeyen omuzlarından pazartesi günleri gazetelerin manşetini süsleyen yüzüne çekti. Çenesi sağlam ve biçimliydi, bronz teninde hafiften çıkmaya başlamış sakalları vardı. Elmacık kemiklerinin kıvrımını takip ederek günahkârca dolgun dudaklarını ve otoriter bir hava veren Romalı burnunu geçtikten sonra bu zamana kadar gördüğüm en inanılmaz gözlerle baktım. *İsa aşkına. Gerçekte daha da seksiymiş*.

Çok çekici, gür, kara kirpiklerin altında açık yeşil, badem şeklinde gözler parlıyordu. Gözleri beni afallatan bir biçimde büyüleyiciydi. Önümdeki manyetik görüntüden sıyrılmaya çabasıyla başımı iki yana salladım. Neyse ki Nick dikkatimin gerçek dünyaya dönmesi için beni zorladı.

"Easton, kadınların soyunma odasına girmesine izin verilmemesini düşündüğünü sesli dile getiren biri. Sana, etraftaki bu heriflere olduğu gibi arkadaş canlısı davranacağına güvenmesen iyi edersin." Nick on yıldan fazladır takımı filme alıyordu, uyarısı dedikodudan ziyade deneyimlendi.

Ayrıca Brody Easton ile rakip kanaldan bir muhabir olan Susan Metzinger arasındaki düşmanlığı da biliyordum. Susan, soyunma odasında küfürlü bir dil kullandığı için onu kamuya açık bir şekilde paylamıştı ve olay bir aylık bir tabloid savaşına dönüşmüştü. Brody, onun zaten soyunma odasına ait olmadığını ve *erkek* muhabirlerin hiçbirinin umursamadığını söylemişti. Susan, Easton'ın kadınlara karşı kullandığı dilin aşağılayıcı bulduğu yanlarını alıntılar yaparak anlattığı bir sayfalık yazı yayım-

lamıştı. Alıntılarının çoğu bağlam dışı kullanılmıştı ama makaleye eşlik eden yarım düzine kadar video görüntüsü, bir kadının kalçalarına ya da göğüslerine baktığı anları gözler önüne sermişti. Oradan sonrası resmen bayır aşağı gibiydi. Bir yıldan fazla zaman olmuştu ama meşhur oyun kurucunun takınabileceği tavra kendimi zihnen hazırladım.

“Hazır mısın?” Nick çantasını omzuna attı ve kamerasını kaldırdı. Önümüzdeki muhabir röportajını bitirip Easton’la el sıkıştı.

Ne kadar hazır olabilirsem. “Tabii.”

İleri çıkıp elimi uzattım. “Ben WMBC Spor Haberleri’nden Delilah Maddox.”

Easton’ın yüzünde ağır ağır bir sırtış belirdi. Eğilip yanağımdan öperek beni şaşırttı. “Sizinle tanışmak bir zevk.”

Beni bir tartışmaya çekmek için mi yemliyordu –giden *erkek* muhabirin elini sıkmışken beni yanağımdan öptü diye azarlamamı mı bekliyordu– yoksa gardımı düşürmek için bariz olan seksiliğini mi kullanmaya çalışıyordu emin değildim. İki türlü de, onun oyununu oynamıyordum. Boğazımı temizleyip daha dik durdum, gerçi bacaklarım biraz güçsüzleşmişti.

“Sana birkaç soru sormamın sakıncası var mı?”

“Başka neden burada olasan ki?”

Alaycılığını dikkate almadım. Hâlâ bana gülümsüyordu. Aslında daha çok pis pis sırtıyor gibiydi ve bu da kendimi onun oynamaya hazırlandığı bir oyuncakmışım gibi hissettiriyordu. “Hazır mısın, Nick?” Kameramanım ışığı hazırlamayı bitirdi, sonra kamerasını kaldırıp eliyle bana işaret verdi.

“Bugünkü galibiyetiniz için tebrik ederim, Brody. İlk geri dönüş maçında dizin nasıl?” Nick’in yakın çekim yaptığını bildiğim için mikrofonumu yukarı kaldırdım.

“Kendimi...” Kayıtsız bir tavırla belini saran havluya uzandı ve kenarından çekti. Havlu yere düştü. “Harika hissediyorum. Kendimi harika hissediyorum. Peki ya sen? Soyunma odasına ilk gelişin, değil mi? Şu âna kadar gördüklerin hoşuna gitti mi?” Dudakları tamamen ahlaksız bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kendime engel olamadan gözlerim çıplak alt yarısına kaydı. *Siktir*. Adam resmen rüzgârda sallanıyordu. Şeyinin *ne kadar aşağıya* kadar sallandığını görünce tamamen dikkatim dağıldı. *Met-ro*. Lakabı tam yerini bulmuştu. Sorusuna cevap vermem herhalde bir dakika sürdü. *Yayın süresinde sessiz geçen tam bir dakika*. *Harika*. “Evet. Şey... soyunma odası... şey... güzel.”

Tam bir mal gibi konuşuyordum. *Yayında*.

Pislik herif benimle röportaj yapmaya devam etti. “Düşündüğünüz kadar büyük mü?”

“Şeyyy... Tahmin ettiğimden daha büyük.”

Gülümsemesi daha da genişledi.

Off.

İpleri elime almam gerekiyordu yoksa soyunma odasındaki ilk röportajım dalgası geçilecek bir gaftan ibaret olacaktı. İzleyiciler belden aşağısının çıplak olduğunu bilmiyordu. “Sence bugün kendini yüzde yüz verdin mi?”

Kaşları havaya kalktı. “Eğer bugünkü maçı kastediyorsan, kesinlikle. Bugün sahada yüzde yüzümü verdim. Başka kısımlarımın fazlasıyla gelişip *büyüme potansiyeli* var ama bugün dizim tam anlamıyla iyiydi.”

Açık yeşil gözleri karardı ve uzun kirpiklerinin aşağı doğru inişini izledim. Bakışlarını takip ettim ve aniden çıplak paketine bakıyordum. *Tekrar*. *Kahretsin*. Gözlerim yeniden yukarı fırladı ama yanaklarımın alev aldığını hissettim. Buna son vermem gerekiyordu yoksa yayında kıpkırmızı olacaktım.

“Pekâlâ, yeniden hoş geldin. Ayrıca bugünkü galibiyet için tebrikler.”

Nick kamerasını indirip ışığı söndürene kadar bekledim. Sonra doğruca Brody Easton’ın kendini beğenmiş yüzüne baktım. “Göt herifin tekisin, biliyor musun?”

Gözleri parladı. “Biliyorum.”

Soyunma odasından sinirle çıkarken kıs kıs gülüşleri ve çakılan beşlikleri duydum.